

at det blev vedtaget, men tillige sørge for, at det blev med saa kneben en Majoritet som mulig, det veed jeg ikke; men jeg hengiver mig til den Forestilling, at Finansloven i alt Fald vil blive endelig vedtagen her i dette Thing, og jeg tilstaar i en Skikkelse, som væsentlig afviger fra det, man endnu for ganske kort Tid siden maatte antage for sandsynligt. Det er stor Skade, at ikke det forandrede Sindelag, der har gjort sig gjældende, dels hos Flertallet i denne Sal, og dels hos Flertallet i Udvalget, og som har røbet en vis Mistillid til sig selv ved at presse Sagen saa hurtig igennem, at der ikke kunde blive Tid til atter at skifte Sind — det er Skade, siger jeg, at denne forandrede Stemning ikke har kunnet øve sin Indflydelse paa endnu et Par Poster; der vilde da have været god og berettiget Udsigt til, at en Konflikt paa Finanslovens Omraade kunde fuldstændig undgaaes. Der er nu blevet et Par Ting tilbage, hvor det ærede Flertal ikke kan paaftaa, at det har viist den Smøbekommen, som det for Øvrigt paa adskillige Poster har givet tilkjende. Jeg tror derfor, at det ikke er berettiget, naar den ærede Rigsdagsmand, som er Formand for Finansudvalget (Bossen), for lidt siden udtalte en høitidelig Advarsel imod ethvert Forsøg andetsteds fra, hvad enten det nu var fra Landsthinget eller fra Regjeringen, paa at foretage Forandringer i Finansloven. (Udflydelse). Han sagde, at han ikke vilde opfordre enten til at foretage eller undlade Forandringer, men tillige udtalte han, at han haabede, at Finansloven maatte gaa uforandret igennem. Det er ogsaa en fin Distinktion, men saaledes sagde han. Jeg tror, at jeg har udtrykt korrekt, hvad den ærede Formand for Finansudvalget har yttret. Han sagde fremdeles, at det vilde være høist urigtigt, om den nuværende Regjering vilde opfordre til nogenformhelt Forandring i Finanslovsforlaget, thi dens hele Stilling maatte nu gjøre det til en Nødvendighed at modtage, hvad der forelaa. Det forekommer mig dog, at det ærede Medlem derved overfer noget vel stærkt, hvad der er blevet tilbage af Tvistepunktet mellem Folkethinget og Regjeringen efter den Afstemning, der er foregaaet i de sidste Dage. Jeg skal ikke her drøle længe ved det ene Tilfælde om Lønningforbedringerne. Hvorledes det har været muligt for det ærede Medlem at paaftaa, at der skulde være Tale om en anden Sag ved Finanslovens Tilføining om Lønningforbedringer for næste Aar, end ved Regjeringens Lovforslag om den samme Gjenstand, fatter jeg ikke. I begge Tilfælde er der Tale om at bevilge Embeds- og Bestillingsmand paa Grund af Dyrtiden et Tillæg paa eet Aar; men den ærede Rigsdagsmand ved min Side (Bossen) har udfundet, at der var tre Ting, i hvilket det, der nu staar paa Finansloven, var forskjelligt fra det, der var indbragt af Regjeringen i dens Lovforslag, og det udtrykte han med den høist ufolkkelige Betegnelse,

at der var en formel, en reel og en principiel Forskjellighed. Den formelle Forskjellighed bestod deri, at det er den nuværende Regjering, der havde indbragt Lønninglovforlaget, medens det er Medlemmer her af Salen, der havde indbragt Posten paa Finansloven. Derfor det nu skal være en „formel“ Mangel ved Lovforslaget, at det kom fra den nuværende Regjering, er det en Mangel, som vil give temmelig vidt om sig, og det synes jo dog, at en hel Del andre Ting kunde være gaaede igennem, skjøndt de kom fra Regjeringen, saa jeg ser ikke, at denne Ankepost har synderlig meget paa sig, saa meget mindre, som den ærede Rigsdagsmand og Andre have udtalt en høi Grad af Tilfredshed med, at Regjeringen dog nu har, som det menes, accepteret Lovforlaget. Den reelle Forskjellighed, som skulde bestaa deri, at Tillæget paa Finansloven omfatter et langt mindre Antal Personer end Regjeringens Lovforslag, havde været meget let at tilveiebringe ved et Ændringsforslag til Regjeringens Lovforslag; thi det forholder sig ikke saa, at det, der nu er indsat paa Finansloven, var det Allereneste, hvortil Flertallet vilde have ladet sig finde villigt. Man har tydelig kunnet spore, at der var et ikke ganske ringe Ønske om at se saadanne Ændringsforslag fremkomme til dette Forslag, f. Ex. fra Regjeringens Side, at man derved havde kunnet forvise sig om en fuldstændig „reel“ Overensstemmelse med den, og jeg vil ikke tilbageholde den Anskuelse, at det efter min Opfattelse kunde have været henigtsmæssigt, om Regjeringen havde gjort det, og jeg ser ikke, at den derved havde tabt Noget. Den tredje Forskjellighed er den principielle, nemlig at Tillæget nu staar paa Finansloven, medens det var paaantet, at det skulde komme paa en særlig Lov; dette er nu en af de Forskjelligheder, som man ikke skal være altfor lyssalig over, thi det kan gjerne være, at denne Forskjellighed vil berede Sagen den allerførste Vanskelighed af alle. Men da det aabentbart er de Herrers Ønske ikke at komme til nogen Konflikt, og da de have arbejdet med en saa særdeles stor Overberpa, tror jeg ikke, at det er klogt fra deres Side, at de inderere saa stærkt den Forskjellighed, der, jo stærkere den gjøres gjældende, desto mere kan befrygtes netop at ville aale den Strid, som man nu aabenbart i mange Retninger bestræber sig for at undgaa. Det blev sagt, at hvis Finansloven blev forandret i Landsthinget, saa vilde det vel ikke dermed være givet, at der indtraadte en Konflikt, men dermed vilde dog „det første Stridt“ være gjort til en saadan Konflikt. Sætte de Herrers nu virkelige Pris paa at undgaa den, havde det været nyttigt ikke at gjøre denne Forskjel; principielt taget vilde De ikke have givet noget bort af Deres Ret ved at tilstaa Tillæget ved en særlig Lov; men det kan opfattes paa en for Regjeringen og Landsthinget betænkelig Maade, naar Tillæget under en saadan Forkyndelse sættes ind paa Fi-